

## KÚRIA

Bfv.I.1468/2014/7.szám

A Kúria Budapesten, a 2015. év február hó 17. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

### **v é g z é s t:**

A csalás büntette miatt folyamatban volt büntetőügyben a III. rendű és a IV. rendű terheltek meghatalmazott védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálv a Győri Városi Bíróság B.207/2009/89. számú ítéletét, valamint a Győri Törvényszék 3.Bf.231/2012/15. számú végzését **III. rendű és IV. rendű terheltek** tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem terjeszthet elő.

### **I n d o k o l á s**

A Győri Városi Bíróság a 2011. december 12. napján kihirdetett B.207/2009/89. számú ítéletével

- a III. rendű terheltet bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett csalás büntetében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont], és ezért őt mint visszaesőt egy év nyolc hónap börtönbüntetésre, a közügyektől kettő év eltiltásra és kétszázötvenezer forint pénzmellékbüntetésre ítélte;

- a IV. rendű terheltet bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett csalás büntetében [1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont], és ezért őt egy év hat hónap börtönbüntetésre, a közügyektől kettő év eltiltásra és kétszázezer forint pénzmellékbüntetésre ítélte. Rendelkezett a terheltek által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnyügi költség viseléséről is.

A bejelentett fellebbezések alapján másodfokon eljáró Győri Törvényszék a 2014. április 28. napján kihirdetett 3.Bf.231/2012/15. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét III. rendű és IV. rendű terheltek tekintetében helybenhagyta azzal, hogy a velük szemben kiszabott pénzmellékbüntetést meg nem fizetésük esetén ötezer forintonként kell egy-egy napi szabadságvesztésre átváltoztatni.

A jogerős bírósági határozatok ellen III. rendű és IV. rendű terheltek védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt a Be. 416. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjára alapozva.

Az indítványozó az anyagi jogszabálysértések körében arra hivatkozott, hogy a III. rendű és a IV. rendű terheltek terhére megállapított bűncselekmény helyes minősítése csalás bűntettének kísérlete, mivel a csalás akkor válik befejezetté, ha a kár bekövetkezik; miután azonban - ahogy azt a jogerős ítélet is tartalmazza - a nyomozóhatóság a rakományt figyelte, és az elkövetők egy részét valamennyi televíziókészülék lefoglalásával együtt elfogta, és így a sértett a televíziókészülékeket hiánytalanul és sérülésmentesen visszakapta, a kár nem következett be.

A cselekmény kísérleti szakban maradása kapcsán arra is hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság indokolásában nem a csalás, hanem a lopás tényállási elemeire volt figyelemmel.

Utalt arra is, hogy a Btk. 2. §-ára tekintettel védenccével szemben az elbíráláskor hatályos Btk., a 2012. évi C. törvény rendelkezéseit kellett volna alkalmazni, tekintettel arra, hogy azok - legalábbis a IV. rendű terhelt tekintetében - enyhébb elbírálást eredményezne a feltételes szabadságra bocsátás tekintetében, és a másodfokú bíróság nem is indokolta meg, miért nem volt erre tekintettel.

A felülvizsgálatot megalapozó eljárási szabálysértésként pedig arra hivatkozott, hogy a bíróságok törvényes vád hiányában jártak el, mivel a vádirati tényállás nem tartalmazta a terheltek tudattartalmára vonatkozó tényeket, azaz azt, hogy a készülődő bűncselekményről tudomással bírtak-e, márpedig álláspontja szerint önmagában az a tény, hogy a szerződéshez csatlakoztak, nem elegendő a vád törvényességéhez.

Sérelmezte azt is, hogy sem az első, sem a másodfokon eljáró bíróság nem rögzített a két terhelt tudattartalmára vonatkozóan konkrét tény.

Ugyancsak felülvizsgálati okként hivatkozott arra, hogy az eljáró bíróságok nem tettek eleget indokolási kötelezettségüknek, érdemi

mérlegelés nem történt, az ítélet indokolása csupán perkivonatnak minősíthető, amely felsorolja a bizonyítékokat, de nem ad választ arra, hogy a bíróságok **a** III. rendű és **a** IV. rendű terheltek bűnösségét mire alapították; csak azokkal a bizonyítékokkal foglalkoztak, amelyek védenicei terhére szóltak. Emellett megismételte, hogy a tudati elemek feltárása és a konkrét tudattartalom megállapítása nélkül egyrészt lehetetlen, másrészt törvénysértő a konkrét ügyben a terheltek büntetőjogi felelősségének megállapítása.

Végül kifogásolta, hogy a bírósági iratokból és jegyzőkönyvekből nem állapítható meg: az elsőfokú bíróság betartotta-e **VI. rendű terhelte** VI. rendű terhelttel szemben a távollévő terhelthez vonatkozó külön eljárási szabályokat, illetve felolvasással a bizonyítás anyagává tette-e a távollévő VI. rendű terhelte vallomását, noha azt bizonyítékként az értékelési körébe vonta. Erre figyelemmel pedig - a szabályok be nem tartása miatt - megítélése szerint **VI. rendű terhelte** gyanúsítottai vallomását a bizonyítékok köréből ki kell rekeszteni.

Ezért elsődlegesen azt indítványozta, hogy a Kúria a megtámadott határozatokat változtassa meg és a törvénynek megfelelő határozatot hozva a terhelteket az ellenük emelt vád alól bűncselekmény vagy bizonyítottság hiányában mentse fel, másodlagosan a kiszabott büntetések enyhítésére és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére tett indítványt, harmadsorban pedig arra, hogy a Kúria helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatokat és utasítsa új eljárásra az eljáró bíróságokat.

A Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványt részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta (BF.1730/2014/1.).

Álláspontja szerint a felülvizsgálati indítványnak az érintett terheltek tudattartalmára vonatkozó kifogásai a tényállás támadásának minősülnek, a bizonyítékok felülmérlegelését célozzák, ezért a felülvizsgálati indítvány ebben a részében a törvényben kizárt.

Elvi határozatra is hivatkozva kifejtette, hogy a törvényes vád hiánya csak akkor állapítható meg, ha a vád tartalma oly mértékben hiányos, hogy nem nyújt alapot az anyagi jogi értékeléshez, és ily módon a bíróság nem bocsátkozhat annak vizsgálatába. Miután azonban a vád szerint **a** III. rendű és **a** IV. rendű terheltek tizenötmillió forint reményében vállalták el, hogy a bűncselekmény végrehajtásához kamiont bocsátanak a többi terhelte rendelkezésére, álláspontja szerint alaptalan a törvényes vád hiányára hivatkozás; nem a vádban kell szerepelnie annak, hogy a terhelteknek a bűncselekmény elkövetésével kapcsolatban milyen előismeretei

voltak.

Utalt arra is, hogy mindezzel a bíróság az indokolás során foglalkozott, az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy a terheltek védekezését miért vetette el. Erre tekintettel nem találta alaposnak az indokolási kötelezettség megsértésére történt hivatkozást sem.

Alaptalannak találta a cselekmények minősítésével kapcsolatos kifogásokat is; álláspontja szerint a csalás befejezett volt, a készülékek lefoglalásával és kiadásával csak az okozott kár térült meg.

Részben osztotta azonban az indítványozó álláspontját a Btk. 2. §-ának alkalmazása kapcsán.

Megítélése szerint a másodfokú határozat meghozatalakor már hatályban lévő Btk. a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezések változása ellenére a III. rendű terhelttel szemben – miután cselekményét visszaesőként követte el – nem eredményezett volna kedvezőbb elbírálást, azonban a IV. rendű terhelt tekintetében igen, ezért a másodfokú bíróságnak a Btk. 2. §-ára tekintettel vele szemben a Btk. rendelkezéseit kellett volna alkalmazni.

Ezért arra tett indítványt, hogy a Kúria tanácsülésen eljárva a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatokat a IV. rendű terheltre vonatkozóan változtassa meg és a terhére rótt bűncselekményt minősítse a 2012. évi C. törvény 373. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás bűntettének, állapítsa meg, hogy a terhelt a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható, míg a III. rendű terheltre vonatkozóan a határozatokat tartsa hatályban.

A védő a legfőbb ügyész indítványára tett észrevételében lényegében megismételte a felülvizsgálati indítványban foglaltakat.

A Kúria a megtámadott határozatokat a Be. 423. § (4) bekezdésében írtaknak megfelelően a felülvizsgálati indítványban megjelölt okokra figyelemmel vizsgálta felül; emellett tekintettel volt ugyanezen törvényhely (5) bekezdése alapján a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában megjelölt, és az indítványozó által nem hivatkozott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező esetleges egyéb eljárási szabálysértésekre is.

Ilyen eljárási szabálysértést azonban sem az első, sem a másodfokon eljáró bíróság eljárásában nem észlelt, ahogy nem találta megállapíthatónak a felülvizsgálati indítványban hivatkozott

eljárási szabálysértéseket sem.

A Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja alapján a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye felülvizsgálatnak, ha a bíróság határozatának meghozatalára a Be. 373. § (1) bekezdés I. b) vagy c) pontjában, illetve II-IV. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabálysértéssel került sor.

Így felülvizsgálati ok és egyben feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés a Be. 373. § (1) bekezdés I. c) pontja szerint az, ha a bíróság törvényes vád hiányában járt el, illetve a III. a) pont szerint az, ha a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése, vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében a bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan.

A bíróságok azonban nem követték el a hivatkozott eljárási szabálysértéseket.

A Be. 2. § (2) bekezdése szerint a vád akkor törvényes, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

Töretlen a bírói gyakorlat annak megítélésében, hogy a törvényes vádra vonatkozó rendelkezés a vád minimális alaki és tartalmi feltételeit állapítja meg, és a bíróságnak mindenkor kötelessége vizsgálni, hogy a vád alaki és tartalmi szempontból alkalmas-e az eljárás lefolytatására; a kérdés igenlő megválaszolása esetén a vádról ügydöntő határozatában dönt (EBH 2014.B. 17.).

Fentiekből azonban nem következik, hogy követelmény lenne a vádiratban a történeti tényállás minden részletre történő aprólékos rögzítése; a vád törvényes, ha a cselekmény leglényegesebb tényeinek rögzítése oly módon történik meg, hogy abból a vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi és alanyi ismérvei egyértelműen felismerhetőek, ennél fogva anyagi jogi következtetés levonására alkalmasak.

A törvényes vád hiányát a vád alaki vagy tartalmi elégtelensége eredményezheti. A tartalmi követelményeknek akkor nem felel meg a vád, ha nem tartalmazza a cselekmény pontos körülírását, és emiatt abból az adott magatartás büntető törvénybe ütközése nem állapítható meg, azaz, bűnösségre vonatkozó anyagi jogi következtetés levonására alkalmatlan (BH 2011.60.).

A Győri Városi Ügyészség a B.4149/2007/119. számú vádiratában

azonban a törvényi feltételeknek megfelelően meghatározott személy ellen emelt vádat, és a vádirati tényállás hiánytalanul tartalmazta a vád szerinti minősítésben megjelölt bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek megfelelő konkrét tényeket.

A vádirat szerint **a** III. rendű és **a** IV. rendű terheltek tizenötmillió forint reményében vállalták, hogy a bűncselekmény végrehajtásához a **I.Kft.** kamionját rendelkezésre bocsátják (vádirat 5. oldalának második bekezdése), azaz a vád az indítványozó által hivatkozottakkal szemben tartalmazta a csalás törvényi tényállásához tartozó jogtalan haszonszerzési célzatot.

Ahogy arra a Legfőbb Ügyészség is helytállóan hivatkozott: ezt meghaladóan a terheltek tudatának megítélésére az ítéletben, a bizonyítékok értékelése körében kerül sor.

Azaz a bíróságok törvényes vád alapján hozták meg határozatukat.

Nem megalapozott a felülvizsgálati indítvány az indokolási kötelezettség megszegésére vonatkozóan sem.

Töretlen a Kúria gyakorlata annak megítélésében, hogy a felülvizsgálati eljárásban ez az eljárási szabálysértés csak akkor eredményezi a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését, ha a jogerős ítéletből nem állapítható meg, hogy a bíróság mire alapozta a büntetőjogi felelősség megállapítását vagy annak mellőzését, illetve miként értékelte az ennek alátámasztására szolgáló bizonyítékokat, azaz szoros összefüggésbe hozható a bűnösség megállapításával, a felmentéssel vagy az eljárás megszüntetésével, illetve ezen túl a jogi minősítéssel, a büntetés kiszabásával, illetve az intézkedés alkalmazásával, emellett további feltétel, hogy emiatt az ítélet a felülbírálatra alkalmatlan legyen (BH 2010.2117., BH 2010.241.).

Amennyiben tehát az ügydöntő határozat alapján követhető a bíróságnak a tényállás megállapításával összefüggő tényfeltáró és értékelő tevékenysége, továbbá az, hogy az érdemi döntésben kifejeződő jogi álláspontját mire alapozta, ez az eljárási szabálysértés nem állapítható meg. A bizonyítékok értékelése körében levont következtetések helyessége és az értékelés eredménye kívül esik ezen a körön, annak vitatása tartalmilag az ügydöntő határozat megalapozottságának felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett támadását jelenti.

Az eljáró bíróságok azonban a bizonyítékokat okszerűen, a logika szabályainak megfelelően értékelték és kellő mértékben, követhetően adtak számot döntésük indokairól; az a felülvizsgálati eljárás során a Kúria számára is nyomon követhető volt.

Végül az indítványban hivatkozott eljárási szabálysértések közül a Kúria nem vizsgálhatta érdemben a VI. rendű terhelt távollétében lefolytatott eljárásra, illetőleg vallomásának felhasználhatóságára vonatkozó védői kifogásokat.

Miután a külön eljárás szabályait az eljáró bíróságok nem az indítvánnyal érintett terheltekkel, hanem a VI. rendű terhelttel szemben alkalmazták, és az indítványozó nem volt védője az alapeljárásban és a rendkívüli jogorvoslati eljárásban sem a VI. rendű terheltnak, a Be. 417. § (1) bekezdés II. c) pontja szerinti jogosultsága nem áll fenn; így az indítvány ezen része nem jogosulttól származó.

A VI. rendű terhelt vallomásának felhasználása kapcsán pedig részint azért kizárt a felülvizsgálat, mert a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja szerint a rendkívüli jogorvoslati eljárásra kizárólag az abban felsorolt, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértések miatt kerülhet sor, részint pedig a felülvizsgálati indítvány ezen érve a törvényi tilalom ellenére a bizonyítékok értékelését és ezen keresztül a tényállást támadta.

A Kúria azonban a teljesség kedvéért megjegyzi, hogy a Győri Városi Bíróság a 2011. szeptember 5. napján megtartott nyilvános tárgyaláson kihallgatta vádlottként a VI. rendű terheltet, és elé is tárta korábbi vallomását valamennyi terhelt és védő jelenlétében (67. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2-29. oldala). Emellett a terhelt írásban is tett vallomást, amelyet a bíróság a tárgyaláson ismertetett (70. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldala).

Végül a bizonyítási eljárást lezáróan ismételten sor került a terhelt nyomozati vallomásának ismertetésére (79. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldala).

Ily módon a felülvizsgálati indítványban foglalt relatív eljárási szabálysértés sem valósult meg.

Nem találta alaposnak a Kúria az indítványnak az anyagi jogszabálysértésre hivatkozását sem.

A Be. 416. § (1) bekezdés a) pontja alapján akkor van helye felülvizsgálatnak, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével került sor, illetve a b) pont alapján akkor, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak.

Az 1978. évi IV. törvény 318. § (1) bekezdése szerint a csalást az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást tévedésbe ejt,

vagy tévedésben tart, és ezzel kárt okoz.

A csalás törvényi tényállásának így valóban eleme a jogtalan haszonszerzési célzat is; azonban nem szükségszerű feltétele a bűncselekmény megállapíthatóságának, hogy a jogtalan hasznot a tettes vagy más ténylegesen meg is szerezzen; elégséges ha a saját vagy más részére való jogtalan haszonszerzés a tettes célja, az elkövetési magatartást e cél elérését kívánva valósítja meg (BH 2014.69.).

A tévedésbe ejtéssel megvalósított csalási magatartás legfőbb jellemzője, hogy a kár az elkövető részéről kifejtett tévedésbe ejtéssel okozati összefüggésben kialakult tévedés eredményeként tett vagyoni jogi rendelkezés hatására következik be; a sértett valamely, a polgári jog szabályai szerint értékelhető jognyilatkozatot tesz a megtévesztés hatására, és ezzel okozati összefüggésben keletkezik nála vagy harmadik személynél a kár.

Azaz a csalás megállapításának feltétele az, hogy a megtévesztő magatartás idézze elő a tévedést, és annak alkalmasnak és szándékosnak kell lennie, ez a tévedés váltja ki a megtévesztett személy vagyoni jogi rendelkezését, és a vagyoni jogi rendelkezés eredménye a kár bekövetkezése.

A jogtalan haszonszerzés a megtévesztő magatartás célzata, és a haszonszerzés tényleges bekövetkezése a bűnösség megállapítása szempontjából közömbös. Azaz a kár bekövetkeztével a csalás befejezetté válik akkor is, ha hasznot az elkövető vagy bárki más nem, vagy még nem szerezte meg.

Az elkövetési magatartás - a megtévesztés - tanúsításával azonban a cselekmény még valóban csak kísérleti stádiumba jut, amely mindaddig fennáll, amíg a kár be nem következik. Befejezetté abban az esetben válik, ha az elkövetési magatartással ok-okozati összefüggésben a sértett vagy harmadik személy vagyoni kára bekövetkezik.

A Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, és a felülvizsgálati indítványban ez a tényállás nem támadható. Ezért a Kúria a megállapított tényálláshoz még annak esetleges megalapozatlansága esetén is kötve van, és a felülvizsgálat során a vitatott jogkérdések kizárólag az alapeljárásban megállapított tényállás alapján bírálhatók el; a bizonyítékok eltérő értékelésére és eltérő következtetés levonására nincs törvényes lehetőség

Az irányadó tényállás pontosan tartalmazza a létrejött jogügylet valamennyi körülményét. A megtévesztés hatására a megtévesztett



sértett, azaz a **Cég.1.** vagyoni jogi rendelkezése folytán a szerződésnek megfelelően kiadták a tv-készülékeket és a terheltek által biztosított járműszerelvénnyre rakodták azokat, majd a sértett telephelyét a jármű elhagyta.

A kár bekövetkezett akkor, amikor a terhelteknek a készülékeket átadták.

Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy miután a járművel a telephelyet a terheltek elhagyták, a nyomozóhatóság a határtól kezdődően figyelemmel kísérte a gépjárművet, majd lefoglalta a készülékeket. Ahogy arra a Legfőbb Ügyészség helyesen utalt: mindez csupán a kár megtérüléseként értékelhető, és nem pedig a kár bekövetkeztét és a cselekmény befejezettségét kizáró körülményként.

Nem a lopási cselekmények körében vizsgálandó elvétel, illetve elvitel elhatárolása szempontjából kell a terheltek cselekményét értékelni, miután jelentősége annak van, hogy a csalás törvényi tényállásának megfelelően a megtévesztés hatására tette-e meg a sértett azt a vagyoni jogi rendelkezését, amelynek következtében nála a kár bekövetkezett.

Ebből következően pedig téves és alaptalan a felülvizsgálati indítványnak az a hivatkozása, hogy a nyomon követésre, a lefoglalásra illetőleg a televíziókészülékek hiánytalan visszaadására figyelemmel nem következett be kár; a rendőri intézkedés eredményeként a kár csupán megtérült.

Mindemellett a téves minősítés mellett sem lett volna lehetőség a felülvizsgálatra.

A téves minősítés ugyanis csak akkor felülvizsgálati ok, ha az törvényt sértő büntetést vagy intézkedést eredményezett.

Az 1978. évi IV. törvény 17. § (1) bekezdése szerint azonban a kísérletre a befejezett bűncselekmény büntetési tételét kell alkalmazni. Így az egyébként egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény miatt kiszabott egy év nyolc hónap, illetőleg egy év hat hónap börtönbüntetés nem törvényt sértő.

A Kúria törvényben kizártnak találta a Btk. 2. §-ának alkalmazásával kapcsolatban előterjesztett felülvizsgálati indítványt, és ebben a körben a Legfőbb Ügyészség indítványát is.

A feltételes szabadság kedvezményére vonatkozóan a Btk., a 2012. évi C. törvény az 1978. évi IV. törvényhez képest többnyire valóban enyhébb rendelkezéseket tartalmaz.

Ahogy azt a Kúria 4/2013. (X. 14.) BK véleményében kifejtette: a határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény (Btk.) 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik, azaz az elbírálásnak ez a rendelkezés is része.

Következetes azonban a Kúria álláspontja a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjának értelmezése kapcsán abban, hogy a Btk. 2. §-ának téves alkalmazása - ahogy a törvénysértő minősítés is - csak akkor felülvizsgálati ok, ha az törvénysértő büntetést eredményezett (BH 2014.293.).

A törvényi büntetési tételkeretben kiszabott joghátrány azonban mind az elkövetéskor, mind az elbíráláskor hatályos büntető törvény szerint törvényesnek minősül, így önmagában a feltételes szabadság kedvezményével kapcsolatos döntés a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja alapján nem lehet felülvizsgálat tárgya.

Miután az eljáró bíróságok nem követtek el felülvizsgálatra okot adó eljárási szabálysértést, és a III. rendű és a IV. rendű terheltek bűnösségének megállapítására, a cselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására a büntető anyagi jogi szabályok sérelme nélkül került sor, a Kúria a megtámadott határozatokat - a Be. 424. § (1) bekezdése szerinti tanácsulésen eljárva - a Be. 426. §-ára figyelemmel hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezést a Be. 3. § (4) bekezdése kizárja. Az ismételt indítvánnyal kapcsolatos tájékoztatás a Be. 416. § (4) bekezdés b) pontján, valamint 418. § (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a Be. 421. § (3) bekezdésére figyelemmel a Kúria az ugyanazon jogosult által ismételten, vagy a más jogosult által, azonos tartalommal előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2015. február 17.

Dr. Mészár Róza s.k a tanács elnöke, dr. Csák Zsolt s.k. előadó bíró, dr. Vaskuti András s.k. bíró

A kiadmány hitelével:  
TóthLné  
bírószági tisztviselő